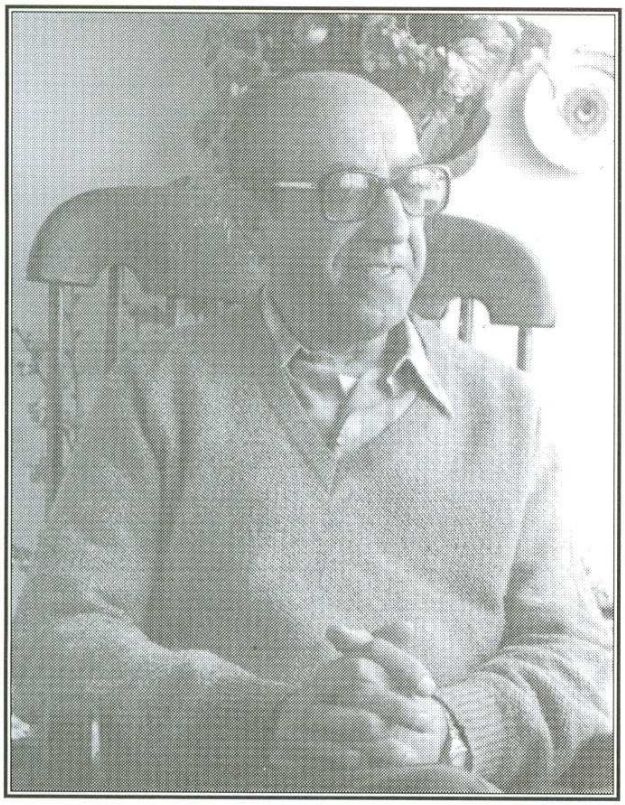
A FRANCESC REIXACH

Una tarda, seria d'una primavera tendra, on els til.lers de la Rambla ens perfumen l'ambient, que en Francesc Reixach, s'encamina a casa per parlar-nos de la fundació de l'Associació. Érem amics de sempre, de jorns d'estudiant amb el meu germà Enric, de dies adversos, de dificultats, i entrebancs. Venia sovint a la nostra casa de la Rambla i era l'amic, que no té hores de visita ni temps de durada.

Hem sigut ignorants de pedres i recerques, però a en Francesc no se li podia negar res, i entre el cafè i la conversa ens férem socis. Fa quasi 25 anys.

Jo estimava la societat per ell, pel seu interès, per la seva entrega, per la seva dedicació, entre les obligacions del seu treball professional.

Durant molt temps, no podíem fer-nos presents a moltes activitats, per la dedicació a la llarga família. Però emancipats els fills, ens encantava participar a les excursions, conferències i el que ens fos accessible.

Recordo amb pena i dolor, l'última de la seva vida. L'acollida i els bunyols a Can Ros de les Olives, després dels actes culturals corresponents. No ens podíem creure, que aquella mateixa nit, deixés d'estar entre nosaltres.

Si en Reixach fou model d'entrega, potser diria, en l'arqueologia dels ignorants, és difícil agafar-li la torxa. Però entre la nova Junta hi ha capacitat i interés.

Ensenyeu-nos una mica als que no sabem de la Girona vella i soterrada, i altres vestigis ignorats i patinats del temps, en xerrades o trobades. Us ho agraírem i crec que l'esperit d'en Reixach que està entre nosaltres, dirà amb el seu somriure: "és meravellós".

Mª Carme Ministral i Masia